

SIS VOLUMS NOUS D'ELS NOSTRES CLASSICS"
El que venint l'Editorial Barcino publicaria els següents volums de la "Col·lecció A d'els Nostres Classics"...

El disc de la mort
per Mark Twain

ALXO passà al temps d'Oliver Cromwell. El coronel Mair...
El coronel Mair tenia trenta anys. A desgrat d'ésser jove, era un soldat veterà i un curit guerrer inviat, puix que començà la seva vida militar als setze anys; es baté en moltes conteses i conquistà el seu alt lloc al servei i en l'administració dels homes, pas a pas, pel seu valor al camp de batalla. Ara, però, es trobava submergit en una preocupació profunda: una ombra es projectava damunt la seva sort.

proparen, més fortament, més fortament; després d'allunyar-se i desaparèixer. Els pares respiraren profundament, i el pare digué:
—Un conte? Un conte joós?
—No papà; un conte espantós.

EXPOSICIO DE CARICATURES

La revista "Catalunya Teatral" organitza una interessant exposició de caricatures de gent de teatro que està cridada a obtenir un gran èxit entre llurs nombrosos aficionats. Les caricatures d'actrius, actors, autors, músics, cantants, etc., estan exposades en les galeries d'art Syra, Diputació, 262, des del dia 28 d'octubre fins al 10 de proper mes de novembre. Són autors d'aquests dibuixos els nostres millors caricaturistes, reunint l'excepcional col·lecció un interès noques vegades igualat per la qualitat de les obres exhibides.

CURS D'HITORIA DE L'ART

A l'Ateneu Polytechnicum començarà, el dia 4 de novembre, un curs d'història de l'art, a càrrec del professor genyor Enric Reig. Aquestes conferències seran il·lustrades amb projeccions, interpretació d'obres musicals, visites a museus, etc. Per informacions i matrícules dirigit-vos a la Secretària de l'Ateneu, tots els dies fentura de set a nou del vespre, carrer Alt de Sant Pere, 27, pral.

LES EXCLUSIVES DE LA CASA PARES

Aquesta galeria ha cursat unes invitacions als compradors de pintura moderna amb el fi que pugui visitar les obres recents dels pintors dels quals té establerta l'exclusiva. Els cementats autors són: Campmany, Creixams, Domingo, Humbert, Llimona, Vianolo, Mompou, Serra, Bisquella, Togoana.

SUBHASTA A LA SALA PARES

El vinent diable s'inaugurarà una exposició, per la primera gran subhasta de la temporada, que es celebrarà la vinent setmana. Cent cinquanta obres d'art antic i modern seran venudes a la millor oferta sense preu limit. Entre els noms que figuren en el catàleg, sobrecurten Martí Al na, Ramon Cases, Borollo, Cusaco, Meliren, Vayrada, Balbes, Urgell, Arros, Madrazo, Larraza, Galwey, Llimona, a més de moltes obres antigues, moltes, llampares, etc. Aquestes obres ocuparan les dues sales de la casa Pares. La seva venda constituirà la primera gran subhasta de caràcter extraordinari amb motiu del cinquantenari d'aquella galeria. Indubtablement que podrà registrar-se com una de les vendes més importants que hi hauran hagut a Barcelona.

El segon número de la revista "AVUI" que ha constituït "AVUI" més que un simple cap revista ha aconseguit a casa nostra, serà posat a la venda, probablement, a darrer d'aquesta setmana amb data del mes de novembre al qual correspondrà. "AVUI" seguirà la seva norma d'aparèixer cada mes abans de la data, per a tindre amb el contingut fidelíssim de les nostres antigues revistes de no sentir mai puntada. El segon número d'AVUI, no és aventura de dir, consistirà de més el primer que tant d'èxit ha obtingut, per quant, ultra la seva imprescindible impressió, contindrà el doble de gravats d'obres de Manóla, Carico, Camps-Rovira, Catalina i Van Gogh, constituint un volum d'interès i guerdia.

—Tant una filla — Abby, de setze anys — llur idi. Ara vindria per al seu petó de bona nit. El coronel paria aleshores i digué:
—Bixuga les llàgrimes, i fem veure que som feliços, per tal que la nena no s'adoni de la nostra angonya. Hem d'oblidar el que ens succeeix.
—E. Les tancaré dintre del meu cotxe que està esquerdat.
—No jo acceptaré el que ens està designat, resignadament, i ho suportaré amb paciència, sabent que qual-sevol cosa que Ell faci és fet amb justícia i significa bondat.
—Diguem: sigui feta la seva santa voluntat. Si ho puc dir amb tot el meu pensament, amb tota la meua ànima. Ho voldria i ho podria dir amb el cor. Oh, si ho pogués fer, si aquesta mà estimada, que estretinyo i beso per darrera vegada...!
—Silenci, estimada, que la nena ve.

—La mare sospirava i els seus pensaments Tenpenyien; altra volta, envers l'anguixa. El pare digué, gentilment:
—Es veritat, maca; les angonies vindran; és una llàstima, però és veritat.
—Oh, aleshores, explica'm un conte sobre això, papà; un conte horrible, que ens esgarri i com si ens passés a nosaltres. Mamà: tu m'endormiscaràs i lliguaràs una mà d'Abby, de manera que si és massa espantós, ens serà fàcil de suportar-lo. Ara, ja pots començar, papà.
—És, una vegada eren tres coronels...
—Oh, molt bé! Conec als coronels, perfectament! És perquè tu n'ets, i jo coneix la roba. Continua, papà.
—En una batalla cometeren un acte d'indisciplina.
—Les grans paraules sonaven agra-dosament a l'orella de la nena, ja que escoltava plena de satisfacció i interès, i digué:
—Es alguna cosa bona per a menjar, papà, la indisciplina?
—Els pares gairebé somriueren, i el pare contestà:
—No; una altra cosa ben diferent. Els coronels es posaren a riure.
—Es ja quelcom...
—No; és incontestable com l'altra. Se'ls ordenà que simulessin un atac contra una plaça forta en una batalla perduda, per tal de fer fugir l'enemic i facilitar la retirada de les forces de Commonwealth; però, en llur entusiasme s'excediren i canviaren la simulació pels fets, i assaltaren la posició i guanyaren la batalla. El General estava molt enutjat per llur desobediència i els renyí, atès veus, i els envià a Londres per tal que fossin processats.
—Era el gran General Cromwell, papà?
—E.

Una petita figura de cap arriçat en pantalons de nit, s'escurregué per la porta i quedà al seu pare i es replegà al seu pit, i el besà ferverosament una, dues, tres vegades:
—Papà, no m'has de besar d'aquesta manera; m'esballe la cabellera.
—Oh, estic tan content, tan content! Em perdones, filleta?
—Es clar que sí, papà. Però estàs trist? No aparentment, no, sinó realment, sincerament trist?
—Pots jutjar per tu mateixa, Abby — i conté el seu rostre amb les seves mans i feu veure que s'ocultava. La nena estava plena de recordament en veure a questa cosa tràgica que ella havia causat, i començà a plorar ella mateixa i digué:
—Oh, papà, té el favor de no plorar: Abby no ho vol; Abby no ho tornarà a fer. Per favor, papà!
—Estirant i empenyent les mans del seu pare, per tal de separar els dits, observà una respirador fugac, d'un ull darrera d'ells i cridà:
—Papà, ets ben dolent! No has plorat gens, només fas bromes! — I Abby se'n va cap a la seva mare, ara, perquè no tractés Abby com cal.
—Anava a baixar de la taula, però el seu pare li passà els braços a la cintura i digué:
—No, queda't amb mi, bufona, el papà té el dolent i ho confessa i li sap greu; així, deixa'm besar-te abans d'anar-te'n, i demana perdó a Abby i no farà res que no vulguis Abby, com a castig — i ambdós s'acaronyaren, i sense esballeir-li els cabells, i fessin tot el que Abby demanava.

—No m'hi fixo mai, maca. Estava pensant en les pobres famílies...
—Però no ploràs, maca; les agra-dades ja ho veuràs; ja no plorars. Ja veu la mamà, Continua, papà.
—De mamà, se'n feu anar a la fortalesa, abans de permetre-la d'anar a casa seva.
—Ab, ja la coneix la fortalesa. La puc veure d'aquí estant. Continua, papà.
—Continaré tan bé com pugui an

Cocteau i la renovació literària

per Ramon Xuriguera

EN TREB els noms d'escriptors francesos de la post-guerra, que han sabut guanyar-se un crèdit més legítim, hi ha, en primer rang, el de Jean Cocteau.

Aquest poeta original, crític, dramaturg i novel·lista, és un dels exemples més característics de tota aquesta època de convulsió literària que va des dels dies tenebrósos de la guerra, als no menys repetits de l'hora que vivim.

Les seves originalitats com a home s'entrelliguen constantment a l'esperit de la seva producció. Aquesta concordància del gest personal amb el gest literari ha bastit el seu domini dimencional a una llegenda d'inconfundibles, de lassituds, de rampells, de vicis, de lirismes i de perversitats en la qual el poeta s'hi troba irremediablement embolicat.

Cap marc tan apropiat com el dels anys de la post-guerra perquè els elements d'aquesta llegenda s'emplenen de sentit i actualitat en el camp literari de braçat amb el corrent renovador alimentat per tots els escriptors joves de l'època.

Cocteau en aquesta onada de renovació de les lletres hi ha deixat una empremta de primer ordre.

En el primer en donar-se compte que certes valors considerades intangibles comencen a somoure's i endevins que del principi d'instabilitat dels mitjans establerts n'ha de sorgir una revolució violenta i abasseguradora.

La guerra anava trencant mitjans i esfondrant conceptes tradicionals. La protesta contra totes les directives que havien portat l'homo als assoliments dels camps de batalla, es perdia en el nateament d'una moral diferent. L'esperit, envolt del desordre que dona la manca de repòs, acusava un desassossegat preny de violència i de reaccions psicòlogues. La psicòlogia era abstracció dels homes madurs que s'araven careats del front. No ho va pas jovent, els quals amb la condemna de la castedat posaven en joc totes les mitjans d'acció, de pensament i de voluntat per cercar el millor que l'hevia fet possible.

Així, la plàstica i el pensament es giraven d'esquena a la tradició. Volem reconèixer. Atansen les valors més representatives del passat oficial — i troben més conegudes millor — i impenen els seus esforços a créixer i a tempestar.

Anada Franco és utòpic. Els poemes musicals són escarificats. La coreografia és considerada una hipocrèsia. La intenció, única font creadora, no necessita externalitzar formes al passat per imposar-se. Ella sola era prou per produir-les.

Les propostes d'avantguardistes europees tenien, després, però, l'aportació essencial de tota una dimensió tradicional. Per viure aquesta dimensió, els heretges de la renovació s'entrelliguen a se trocòmetria més impropres i als temes més demarcats.

Tantem contra tot, un món organitzat amb les seves jerarquies i les seves lles disponibles a no classificar si a adoptar una hierarquia d'aquell format que aglutina amb imperatius de disciplina.

El poeta jove no dels seus millors moments. Cada línia és una batalla personal en favor de les tendències del moment. És el punt de vista més més el llenguatge, la seva originalitat és essencialment crítica, la seva intenció política és la seva obra més important. És el seu món més important. És el seu món més important. És el seu món més important.

Novaia, teatre crític: no no resistia la seva avidesa. La seva sensibilitat totomfant passa per tots els gèneres literaris amb un ale personal i inconfundible. Pot no ésser estimat, però s'imposa per l'interès sempre nov dels seus llibres.

La novetat, en ell, no és una postura; és una raó vital. Cocteau és nou i canvia perquè la mobilitat, en ell, no és un esforç, sinó una naturalesa.

Durant tot el temps de l'avantguardisme hi ha hagut molts escriptors. Pafany dels quals ha consistit en trobar una postura per després dormir-s'hi a sobre. Cocteau n'ha inventat cada dia de postures i no s'ha quedat amb cap. Fidel al seu temperament, ha captat els eflúvis dels dies sense deixar que aquests ofeguessin al que hi havia en ell de personal.

Per això és tan difícil de classificar-lo, d'emmarcar-lo en qualsevol de les múltiples escoles, tendències i capelles que ha produït l'avantguardisme.

L'any 1929 escriu "Les Infants terribles".

Amb aquest llibre Cocteau arriba al cim de la seva significació literària. La crítica de tendència i la conservadora s'adona que es tracta d'un document important i l'acollíx sense reserves.

Hi ha en la literatura francesa dos llibres d'infants de la més alta qualitat dins les lletres contemporànies. L'un és "Le grand Meaulnes"; l'altre és "Les enfants terribles".

Els infants de l'un i de l'altre no s'assemblen de res. Els primers són galteses i es mouen dins un misteri celestial. Els segons juguen amb la perversitat i s'organitzen en el desordre i el malfic.

Era forçós que Cocteau escrivís aquests llibres. La seva influència, mitjana, l'època lliure de col·legial a París on s'acredita de mal estudiant i on recoll, per contra, admiracions als adults per la rara propietat amb què sabia recitar versos, són elements d'una mitja que viu en el més íntim del poeta i que un dia o altre haurien de escriure.

Els anys no s'erosionen més que transformen aquests records presentats pel filtre de la sensibilitat ja madura del poeta i dels paradisos que ha anat creant-se amb l'acompliment de les seves afines aptituds.

Cocteau és avui una de les valors més vives de les lletres contemporànies. Representant dotat per fer plàstic, l'improvisació, l'impromptu, s'expressa amb un llenguatge viu, a totes les formes i tònics, a totes les formes, però sempre ple d'intuïcions d'una existència bella.

Es complau en treballar a mig aire sobre la terra i els nivells. Aquestes zones contemplades a mig camí de la consciència i dels àngels, consisteixen la carrera més preuada dels seus recursos poètics. Presenta tita una estètica en el seu món, la màgia i l'entusiasme. "Quan un poeta es despart, se lieta. Les notes d'un poeta despart no són gran cosa".

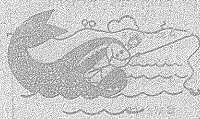
Així, "serent els contorns del món com en el mateix instant, fent que de més poètics i no detenen mai un reguitxos rítmic que l'acrobàcia dels i tot en les plagues més rítmiques de la seva existència, establertes una sèrie de metàl·lics a la qual correspon als records de la seva originalitat.

Aquest article forma part del treball de la traducció "Les enfants terribles" que està publicant les Edicions Perle.

EL CINEMA

GIDE A LES TAULES

Pertany a un altre lloc parlar de Gide literari. Però, avui no podem menys d'encisar amb aquest l'home a París, de "Les Caves del Vaticà" encorricat. El poeta André Gide anomena i classifica el seu llibre amb una "folia", o sigui una cosa sense finalitat determinada. Tot el Gide és una absència de finalitat, absència que no ha estat pas d'acord amb la seva farsca comunitària de les doctrines comunistes i, per això, i per la construcció literària de "Les Caves del Vaticà", gràcies a Gide obtindrà un èxit, car forçós farà una cosa viva, amb un moviment constant de var-ús de caràcter i de temperament.

LA REPRESA DEL ROMEO

Ahí a la nit, es representà al Roma "La corona d'espines", per l'admirable Maria Morena. A les tardes, seguirà representant-se "L'Estrella dels Miracles", el darrer èxit de Sagarra. La nova obra de Mantua, "La ben plantada"—comèdia popular retrospectiva, com ell la qualifica—s'estrenarà divendres. Després vindrà la traducció, feta per Salvador Vilàregut, de la comèdia "El senyor Brasoli", de l'anglès Morton. Més endavant, i ja seran als voïts de Nadal, potser una altra obra de Sagarra, i s'arribarà a Reis. Aleshores, Maria Vila i Pius Davi, amb elements castellans, travessaran l'Ebre i correran, de "tournee", algunes capitals espanyoles, per deixar-se caure a Madrid per Pasqua, tal com hem vingut anunciant. Ací, després de Reis, restarà la mateixa companyia actual. Es parla molt que serà reforçada aleshores amb Patrici Enriqueta Torra (Nosaltra ensiem, però, que el reforç serà més aviat Repata Fornés

NOU CARTELL A L'OLYMPIA

L'empresa de l'Olympia, començà ahir amb el nou programa amb altres formidables atraccions, entre les quals cal citar la família Arthur Klean amb la seva Neve-Poulant; els equilibristes Pats-Rola, que per dificultats en els passaports no arribaren a temps de figurar en el programa anterior; The Margudo, els nans piramidistes; Zolly-Rolly, vedettes del Wintergarten de Berlín; Sanio, sensacional atracció aèria; el contorsionista Wetomberg; els 10 Abadullas, saltadors àrabs; els 15 Magyars i el poro Odeo, que vol desfer la creença que aquest animal està mancat de sensibilitat.

UN DANCARI DESAPAREGUT

Ha mort el dansari Pamiés. Ha mort als 30 anys. És una ofensa no hi ha trobat un mat amirador de sentiment. Qui ara busca Pamiés? Sembraria tantament Miquel Chevalier, però tenint talent no volgué ésser un grisor de segon terme i es va orientar cap a la dansa i va crear números originals de cert mèrit i que obtingueren bastant d'èxit.

L'ESCENA I EL CINEMA DE CASA

I del cinema espanyol: He no en parlem? I del teatre català? He és clar que en parlarem. Vegem ja un nou partit.

LA NOMBREGUERA

Al Teatre de la Porta de Sant Martí, a París, s'actua, amb la col·laboració de l'Institut Francès, un dels 270 dels mites de què són plenes la literatura i la literatura francesa. Es tracta d'una obra d'inspiració clàssica i moderna.

EL TEATRE